

Για ένα ακόμη απόγευμα η πραγματικότητα είχε διαρραγεί, βίαια εκραγεί για μένα και είχα μείνει να χτίζω ανεμόμυλους, κάστρα που θα γκρεμίζονταν το αμέσως επόμενο πρωινό, με τη φαντασία μου. Ποιες ήταν εκείνες οι μυστηριώδεις εξαφανίσεις παιδιών και ποιος ήταν ο Κώστας Κ.; Ο πρόεδρος της Θύελλας και ο πιστός του Ρίκο, η εντυπωσιακή Ίρις και ο αστυνόμος Χάρης ή ακόμη και ο Στάθης, ένας αμυντικός χωρίς ιδιαίτερες περγαμηνές και η θρησκόληπτη Μαρία; Πρόσωπα υπεράνω υποψίας και πάντα με μια καλή εντύπωση κρατημένη για τους άλλους.

Ποιος ήμουν εγώ; Έλληνας συγγραφέας, χαμένος σε τόνους ματαιότητας και ματαιοδοξίας, προσπαθούσα να γράψω, διάβολε, αγωνιούσα, το Μεγάλο ελληνικό μυθιστόρημα. Πράγμα δύσκολο να γράψεις ένα Μεγάλο Μυθιστόρημα σε μια μικρή, από κάθε άποψη, χώρα.

Είχα ξεκινήσει να πηγαίνω στο γήπεδο, αόρατος παρατηρητής του Κώστα Κ. και των απίθανων μερικές φορές κατορθωμάτων του, δεν μπορούσα ωστόσο να βγάλω άκρη, όπως δεν μπορούσα, επίσης, να γράψω λέξη.

Τότε, ένα βράδυ που ο αγώνας είχε οριστικά τελειώσει και ο Κώστας Κ. για μια ακόμη φορά θριαμβευτικά σκοράρει, έπεσα πάνω σε μια κοπέλα –μουντζουρωμένη, μαυριδερή, κάπως απελπισμένη– που ζωγράφιζε με μανία, αλλά και προσήλωση, στην είσοδο του σταθμού τρένων του Πειραιά.

ΠΥΝΑΚΕΣ 10 ΕΥΡΩ

έγραφε μια χαρτονένια επιγραφή μπροστά της, κάπως ανορθόγραφα.

Πλήρωσα τα δέκα ευρώ, όπως και θα έπρεπε. Μου χαμογέλασε, της χαμογέλασα. Μου έδωσε έναν πίνακα. Έπειτα σαν και σε όνειρο έβγαλα και της έδωσα άλλα πέντε ευρώ. Χαμογέλασε ακόμη περισσότερο κι εγώ ένιωσα σαν να δωροδοκώ τον ίδιο τον διάβολο. Ο διάβολος ξέρετε παίρνει διάφορες μορφές, πολλές μορφές. Λαϊκός, δημαγωγός, διάολος που λέει και ο λαός. Ο Θεός; Άφαντος. Μια φορά εμφανίστηκε και από τότε όλοι τον ψάχνουμε ή τον αναμένουμε.

Και από κείνο το βράδυ συνέβη, απλά συνέβη. Εκατοντάδες, χιλιάδες λέξεις ξεχύθηκαν από μέσα μου σαν λάβα καυτή απειλώντας να κάψουν και μένα τον ίδιο. Η ιστορία γράφτηκε σαν το νεράκι, και αφορμή ήταν ένας καταραμένος πίνακας. Νόμιζα ότι το έγραφα εγώ, αλλά συνέβη, πιστέψτε με, απλά συνέβη...

Πρόκειται για το πέμπτο βιβλίο ενός συγγραφέα που ξεχωρίζει τόσο για την ιδιαίτερη λογοτεχνική του φωνή, την προσέγγιση των θεμάτων του που συνδυάζουν με χαρακτηριστική επιδεξιότητα τη μετάβαση από το φανταστικό και το ονειρικό στη σύγχρονη πραγματικότητα όσο και για την αριστοτεχνική του γραφή αποδεικνύοντας πως πάνω απ' όλα η λογοτεχνία παραμένει τέχνη.

Το μυθιστόρημα «Ο Αγαπημένος ήρωας των παιδιών» αποτελεί αναμφίβολα το magnum opus του συγγραφέα. Είναι το μεγάλο μυθιστόρημα που αναμέναμε κάποια στιγμή να προκύψει από αυτή τη συναρπαστική για έμπνευση εποχή καθώς τα πραγματικά μεγάλα λογοτεχνικά έργα γεννιούνται σε συνθήκες αφόρητης πίεσης και διαρκούς αναζήτησης.

Ο «Αγαπημένος ήρωας των παιδιών» αποτυπώνει τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα με αλληγορική μαεστρία καθώς ο πολυεπίτεδος χαρακτήρας του προσφέρει απλόχερα πολλαπλές ερμηνευτικές προσεγγίσεις στον αναγνώστη. Με αφορμή έναν διαρκώς μεταβαλλόμενο πίνακα του Μίκυ και τις ταυτόχρονες εξαφανίσεις μικρών παιδιών ο

συγγραφέας ξεδιπλώνει έντεχνα υπό τον μανδύα της αστυνομικής πλοκής και του ψυχογραφικού θρίλερ τις περιπέτειες των ηρώων του αλλά και τις περιπέτειες μιας Ελλάδας που διαχρονικά πληγώνει και πληγώνεται αναζητώντας διακαώς το λυτρωτικό φως. Ένας πίνακας σαρκαστικός, διαδραστικός, ευμετάβλητος όπως και ολόκληρη η εποχή που ζούμε οδηγεί τον συγγραφέα σε μια κατάβαση στα μύχια της ανθρώπινης ψυχής, δίνοντάς του την αφορμή να αφηγηθεί μέσα από τους ήρωές του την αδιάκοπη προσπάθεια για την αναζήτηση του ανθρώπινου μεγαλείου που ενδεχομένως δεν έχει ολότελα χαθεί.

Σε μια εποχή απογυμνωμένη, ισοπεδωτική, ρηχή που όλα καταρρέουν, ο αγώνας για δημιουργία, για διατήρηση της αξιοπρέπειας και των πανανθρώπινων αξιών καθίσταται ολοένα και πιο αδυσώπητος. Σε μια εποχή που κυριάρχησαν και εξακολουθούν να επικρατούν οι άδαιοι, οι επίπλαστοι, οι ιλουστρασιόν ήρωες ο κρότος της επερχόμενης συντριβής τους αναδεικνύει περίτρανα το κενό προσωπείο της ματαιοδοξίας, της αυταρέσκειας και της μεθυστικής ευμάρειας που εντέχνως έκρυβαν για καιρό. Τη θέση τους αργά αλλά σταθερά καταλαμβάνουν οι ήρωες της διπλανής πόρτας, της καθημερινότητας, ο ηρωικός εαυτός του ανώνυμου πλήθους. Χαρακτηριστικοί είναι οι στίχοι από τον νομπελίστα Ποιητή μας Γιώργο Σεφέρη στο ποίημά του «Τελευταίος Σταθμός»:

Να μιλήσω για ήρωες να μιλήσω για ήρωες: ο Μιχάλης

που έφυγε μ' ανοιχτές πληγές απ' το νοσοκομείο

ίσως μιλούσε για ήρωες όταν, τη νύχτα εκείνη

που έσερνε το ποδάρι του μες στη συσκοτισμένη πολιτεία,

ούρλιαζε ψηλαφώντας τον πόνο μας – «Στα σκοτεινά

πηγαίνουμε, στα σκοτεινά προχωρούμε...»

Οι ήρωες προχωρούν στα σκοτεινά.

Λίγες οι νύχτες με φεγγάρι που μ' αρέσουν.

Πράγματι, και στο νέο μυθιστόρημα του Βαγγέλη Γεωργάκη οι ήρωες προχωρούν στα σκοτεινά μέσα σε μια ζοφερή πραγματικότητα διανθισμένη με ψυχολογικές, κοινωνικές και πολιτικές εκρήξεις αναζητώντας την αυτογνωσία και το πολυπόθητο φως.

Ένα μυθιστόρημα “φόρος τιμής” στους Έρωτες, τόσο στους χάρτινους των κόμικς που ξαναζωντανεύουν μέσα από τους πρωταγωνιστές του μυθιστορήματος όσο και στους πραγματικούς που αγωνίζονται καθημερινά για να διατηρήσουν ακέραιη την υπόστασή τους μέσα σε μια εποχή παρακμής και αντιηρωισμού. Ένα μυθιστόρημα-καθρέφτης της παραμορφωμένης πραγματικότητας αλλά και της εναγώνιας προσπάθειας για την αναζήτηση της χαμένης μας παιδικότητας, της αμόλυντης φαντασίας και του ηρωικού εαυτού μας.

Ψυχογραφικό θρίλερ; Αστυνομική περιπέτεια; Ποιητική αλληγορία; Κοινωνικο-πολιτική καταγγελία; Σκοτεινή παράσταση; Ονειρικό ταξίδι αυτογνωσίας; Ηρωικό παραμύθι; Όπως και να χαρακτηρίσει κανείς τον «Αγαπημένο ήρωα των παιδιών» ένα μόνο είναι σίγουρο:

Το μυθιστόρημα αυτό θα σας καθηλώσει!

hroas piso

... με τα λόγια του εκδότη (από το οπισθόφυλλο)

Για ένα ακόμη απόγευμα η πραγματικότητα είχε διαρραγεί, βίαια εκραγεί για μένα και είχα μείνει να χτίζω ανεμόμυλους, κάστρα που θα γκρεμίζονταν το αμέσως επόμενο πρωινό, με τη φαντασία μου...

Εκατοντάδες, χιλιάδες λέξεις ξεχύθηκαν από μέσα μου σαν λάβα καυτή απειλώντας να κάψουν και μένα τον ίδιο. Η ιστορία γράφτηκε σαν το νεράκι, και αφορμή ήταν ένας καταραμένος, διαρκώς μεταβαλλόμενος πίνακας. Η πραγματικότητα έγινε εφιάλτης. Ή μήπως ο εφιάλτης είναι ήδη πραγματικότητα; Μια προφητεία προ των πυλών; Ποια είναι τα όρια της λογικής; Έχει σύνορα η φαντασία; Πώς σχετίζονται ο Κώστας Κ. και η αγαπημένη του Ίρις με τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις παιδιών; Ποιος ο ρόλος του γκροτέσκου πίνακα και της σκοτεινής Μορφής που διαρκώς παρούσα τυλίγει με τον μανδύα της μια ολόκληρη χώρα; Προμηνύουν ή μήπως πυροδοτούν τις ραγδαίες εξελίξεις, τις απανωτές ψυχολογικές, κοινωνικές και πολιτικές εκρήξεις;

...θα φτάσω μέχρι τέλους, θα φτάσω. Όποιο και αν είναι αυτό το τέλος. Θα σας διηγηθώ το τέλος, νιώθω ότι ήμουν εκεί, στις ζοφερές εσχατιές της ανθρώπινης ψυχής, μα και στις φωτεινές χαραμάδες που λέγονται αχτίδες ζωής.

Αλληγορικό, ονειρικό, υποβλητικό, ορμητικό, λυτρωτικό.

Βαθύτατα ανθρώπινο.

Ένα σκοτεινό παραμύθι για την ανέμη αναζήτηση του φωτός...